

Leopar Selim'in Son Günü

Mehmet Tez

—
Roman
—

Mehmet Tez, İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi'ni ve Marmara Üniversitesi Fransızca Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. Bir süre müzisyenlik yaptıktan sonra basında çalışmaya başladı. Aralarında *Aktüel*, *Radikal* ve *Sabah*'ın da bulunduğu çeşitli gazete ve dergilerde muhabirlik, müzik yazarlığı, editörlük ve yöneticilik yaptı. *Rolling Stone* dergisinin yayın yönetmenliği görevini üstlendi. 2009'dan bu yana *Milliyet*'teki köşesinde ve Hafif Müzik adlı blogunda yazılarına devam ediyor. *Leopar Selim'in Son Günü* ilk romanıdır.

LEOPAR SELİM'İN SON GÜNÜ

Yazan: Mehmet Tez

Editör: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2025 / ISBN 978-625-5683-20-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Leopar Selim'in Son Günü

Mehmet Tez

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

“Buraya kadar her şey yolunda.”

Ellinci kattan düşen adam

Protesto (La Haine)

“Ölmüş olabilirsiniz, yine de umudunuzu kaybetmeyin.”

Scoop

“Geçmişe öfkeyle bakma.”

Bir rock şarkısı

Kaybettiklerimiz için...

“Bir an uçuyorum sandım. Sigaranın külleri rüzgârda dağıldı. Martı kanatlarını açıp bağırmaya başladı. Boğaz’ı bütün çıplaklığıyla gördüm. Üsküdar’ı, Topkapı Sarayı’nın ışıklarını, Galata Kulesi’nin külahını, Kabataş’a yanan vapurları... Havada asılı kaldığım o anda ağırlığım yoktu. Sonra dünya beni kendine çekmeye başladı. Saçlarım dalgalandı, midemde bir gıdıklanma hissettim. Doğarken bir el tutup çekmişti beni, ölürlen başka bir elin itmesini garipsemiyorum. Aklımda tek bir cümle var: ‘Buraya kadar her şey yolunda.’ Kızgın değilim. Mirasım emin ellerde. Nasıl bildiğimi sormayın. İnsan son saniyelerinde bir sürü şeyin farkına varabiliyor, geleceği bile görebiliyor. Belki de ölürlen böyle olduğunu düşünerek rahatlıyoruzdur. İlk kez başıma geldiğinden emin olamıyorum. Şimdi izin verirseniz, bundan sonrasını yalnız geçirmek istiyorum. Hikâyem bitmedi, daha yeni başlıyor.”

- Selim’in defterinden

1

“Rock yıldızı kayboldu.”

Elimdeki fincanı mutfak masasına bıraktım, linke tıklayıp okumaya başladım:

“Ünlü rockçı yeni albümünün klip çalışması için gittiği Yunan adasında kayboldu. Yerel polis, sanatçının eşyalarının bulunduğu sahilde ve denizde geniş çaplı inceleme başlatıldığını duyurdu.”

Haberi okurken bir sürü yeni pencere açıldı, videolar kendi kendine oynamaya başladı. Reuters’e bilgi veren bir yetkiliye göre sanatçının giysilerinin ve kişisel eşyalarının sahilde bulunması, yüzerken boğulmuş olabileceğini düşündürüyordu. Ancak buna dair somut bir kanıt bulunamamıştı. Ortada bir ceset yoktu. Görüntülerde balıkçılar koya kendilerinden ve bir çobandan başka pek kimsenin uğramadığını anlatıyordu. Zemini demirlemeye uygun olmadığından turist teknelerinin tercih ettiği bir yer değildi. Yazları sahildeki küçük iskeleye bağlı bir-iki tekne dışında koy boştu. Anlatılanlara göre yolu da yoktu. En yakın yerleşimden buraya ulaşmak için kayalık arazide, çoğu zaman 40 dereceyi aşan sıcaklıklarda yarım gün yürümek gerekiyordu. Klip çekmeye gelmiş, rahatına düşkünlüğüyle bilinen orta yaşlı bir rock yıldızının parti vereceği bir yere pek benzemiyordu bu sahil. Muhabir adanın merkezinde karşılaştığı turistlere, sanatçının

kaldığı otelin yetkililerine ve esnafa mikrofon uzatıyordu. İnsanlar kaybolan kişinin başına ne geldiğini merak etmekten çok ünlü rock yıldızının o sahilde ne işi olduğunu bulmaya odaklanmış gibiydi. Bunun bir tür reklam çalışması olduğunu, kısa süre sonra işin renginin anlaşılabacağını düşündüm. Ekranı kapatıp hayatıma devam ettim.

Bir hafta sonra bütün basın ve televizyon bu konudan bahsediyordu. Türkiye'nin en tanınmış yüzlerinden biri hâlâ kayıptı. Ortaya sürülen teorilerin bini bir paraydı. Kimi intihar ettiğini, kimi sarhoş denize girip boğulduğunu, kimi tıpkı John Lennon gibi bir hayranı tarafından öldürüldüğünü, kimi köpekbalıkları tarafından parçalandığını iddia ediyordu. Bazı köşe yazarlarına göre vergi borcundan dolayı ortadan kaybolmuştu. Bir süre sonra Güney Amerika'da ortaya çıkacak ve YouTube'a koyacağı bir videoyla her şeyi açıklayacaktı. Kısacası sosyal medya ikiye bölünmüş; kaçtı diyenler ile öldü diyenler birbirine girerken bahisler de oynanmaya başlanmıştı.

Herkes gibi ben de ne olduğunu merak etmeye başladım. Vaktim bol olduğundan internetin altını üstüne getirip ipuçları aramaya giriştim. Mutfağımdan hiç çıkmadan, dilediğim kadar kahve içerek yapabiliyordum bunu ne de olsa. İçinde mutfak olan bir salon ve yatak odasından ibaret evinde, kırık bacağıyla can sıkıntısından patlayan biri için bulunmaz bir fırsattı bu.

Herkesin sevgilisi olan, rock yıldızının şarkılarını ilk o zaman duydum. (Yurtdışına taşındıktan sonra Türkiye'de popüler olan hiçbir şeyi dinleyemedim ben. Yurdunu terk eden herkeste olduğu gibi benim için de zaman, doğup büyüdüğüm ülkeden ayrıldığım yıl durdu. Duygularımla konuyu dağıtmak istemiyorum. Sadece durumu açıklama gereği hissettim.)

Neyse Spotify'ı açıp ismi girdim. Yedi albümü vardı. İlkinden başladım. Daha ilk şarkıdan bir şeyler tanıdık geldi. Neredeyse bin yıl kadar önce (tam olarak yirminci yüzyılın sonlarında) bu

rock yıldızıyla aynı ortamlarda takılmış olabileceğimizi düşündüm. Tanıyordum bu bakışı. Acaba İstiklal’de karşılaştığım biri miydi? Bu ihtimal hiç uzak görünmüyordu. Çok geçmeden anladım. Kalınlaşmış, çizgileri derinleşmiş, ifadesi sertleşmişti, ama bu onun yüzüydü. Uzun zaman önce kapattığım bir defteri yeniden açmaya hiç niyetim yoktu ama olaylar kontrolümden çıkıyordu.

Sonra çok garip bir şey oldu. Bir sabah erkenden mis gibi demlediğim sabah kahvemi içip ekmek bıçağının ucuyla kırık bacağıma kaşınan yerine ulaşmaya çalışırken kapım çaldı. Postacı büyük sarı bir zarfı elime tutuşturdu. Bir dakika sonra kara kaplı iki defter, üzerleri yazılar ve resimlerle dolu bir sürü kâğıt ve bir kaset mutfak masamın üzerindeydi. Detaylarını ölesiye merak ettiğim hikâyenin bir parçasıymışım meğer. Bundan sonrasını Türkiye’de yaptığım araştırmalar, bazı sahafların içten yardımları, konuştuğum insanlardan öğrendiklerim, internetin ücra köşelerinde bulduğum bilgi kırıntıları ve anılarım şekillendirdi. Bilip öğrendiğim her şeyi hayal gücümü de kullanarak yazdım. Ne kadarı gerçek ne kadarı hayal, hangileri yaşandı hangileri uyduruldu artık ben de bilmiyorum. Her şeyi birbirine karıştırıyorum. Sadece başladığımı çoktan unuttuğum bir işi 25 yıl sonra da olsa tamamladığım için hafiflemiş hissediyorum.

2

Selim'in sabahı

Leopar Selim'in son günü öncekiler gibi başladı. Gözlerini açtı. Uyandığını kabul etmeyen her insan gibi yeniden uyumaya çalıştı. Beceremedi. Bir sağına bir soluna dönüp durdu. Bir süre boş boş tavana baktıktan sonra yatağında doğruldu, ayağa kalktı, periskobun perdesini aralayıp pencereyi açtı. Odun ve kömür kokan kış havası önce ciğerlerine, sonra odaya doldu. Kırık dökük kiremitlerin arasından bir denizaltının periskobu gibi kafasını çıkaran şekilsiz pencereyi kimin ne düşünerek inşa ettiğini bilmiyordu. Sadece bir kişinin dışarı bakabildiği bu ucube aralığı Laz mimarisinin olağan bir garabeti değil, evindeki bir hoşluk olarak kabul etmeye karar vermişti aylar önce. Dışarıya bakıldığında sadece çatılar, martılar ve ince bir çizgi halinde Marmara Denizi'ni gösteren periskop, evin dünyaya bakılabilen tek noktasıydı. Diğer iki pencereden biri bol kedili çıkmaz sokağa, ötekirse karanlık apartman boşluğuna bakıyordu.

Uzun uzun gerindi. Saat öğlene geliyor olmalıydı. Yeni bir şey görmek istercesine bakışları gri gökyüzünü ve çatıları taradı. Bir Batı kentinde şehrin silüetini izleyen romantik bir şair gibi hislenmek istedi belki de. Ama hiçbir şirinlik göremedi. Çatı sadece çatıydı Cihangir'de. Gerçi hiç yurtdışına çıkmamıştı. Oradaki

çatıları bildiği de yoktu ama filmler izlemişti, albümler dinlemişti. İlk aşk acısını Pink Floyd'la tedavi etmiş, ilk sigarasını Led Zeppelin'le içmiş, ilk kez The Doors eşliğinde sevişmiş Ankaralı her Türk genci gibi, hayattaki referansları Tunalı'daki plakçada doldurulmuş karışık kasetlerde kayıtlıydı.

“Yanlış yerde doğmuşuz biz” demişti bir keresinde Başçı. Ama o böyle şeylere kafa yormayı zaman kaybı olarak görüyordu. Yanlış yer diye bir şey yoktu. Burası ve şimdi vardı. Leopar Selim'di o, Beyoğlu'nda pavyondan bozma bir rock barda çalışıyordu. Periskoplu bir çatı katına kapağı atmıştı. Şarkılar yazıyordu. 27 yaşındaydı. Mutsuz olmak için bir nedeni yoktu.

Başucundaki kâğıt yığınının altına saklanmış paketi buldu, dudaklarıyla bir Camel çekti. Zippo'nun zap sesiyle çıtırdayarak alev aldı sigara. Bu ilk nefes ve ilk çıtırtının ardından gelen duman en güzeliydi. Sonrası sosyal içicilik dedikleri şey olmalıydı. Sosyal mi bireysel mi bilmiyordu ama içiciydi Selim. Gerçi sabahları sigarasız ayılamadığına ve görünürde kimse olmadığına göre içiciliği pek sosyal sayılmazdı. Dumanı bir süre içinde tutup sessizce odaya üfledi. Uzun uzun öksürdü. Önceki gecenin kiri pası sanki bu öksürüklerle çıkıp gidiyordu vücudundan.

İstanbul'daki ilk zamanlarında penceresinden sadece gelip geçenlerin ayaklarını görebildiği bir bodrum katında yaşamak zorunda kalmıştı. Emlakçı İstanbul dışından Beyoğlu civarına gelen oyuncu, müzisyen, yazar olmaya hevesli yolsuz herkese kiralıyordu yerin altındaki bu karanlık odayı: “Cihangir'de şirin bahçe katı.” Cihangir emlak sözlüğünde “şirin”; küçük, biçimsiz ve ucuz demekti, “bahçe katı” ise bodrum. Kimsenin uzun süre yaşamayı başaramadığı bu rutubetli kutuda o da çok kalamamış, Başçı'yla birbirlerini bulup Bomonti'de bir giriş kata kapağı atmışlardı. Semte bir türlü ısınamadıklarından ve paraları bittiğinden daha ucuz olan İhlamur'a, para tekrar bittiğinden Fulya'ya,

para hiç kalmadığında da Teneke Mahallesi'ne taşınmışlardı. Bir gece yarısı taksiyi kapıya dayayıp gitarları, amfileri, giysileri ve üç-beş kitabı içine tıkarak ve ev sahibine bir hayli borç takarak terk ettikleri Teneke Mahallesi'nden Cihangir'e gelişlerini gülümseyerek hatırladı. Ek işlerle biraz bellerini doğrultunca güçbela bu çatı katını tutmuşlardı. Bütün varlığı bir arabaya sığmıştı. Özgürlük, eğer mümkünse, böyle bir şey olmalıydı. Gerçi burada da ufak tefek pürüzler yok değildi ama zamanla alıştığı bu daireden bir yere gitmeyi düşünmüyordu Selim.

Termik santralin bacalarını izledi bir süre. Pink Floyd'un *Animals* albümünün kapağıydı bu; duvara bantladığı iki posterden biri. Diğesinde sisli bir havada bankta oturan iki kişi karşılarında çelikten bir hayalet gibi duran kocaman köprüye bakıyordu. Bir sinema dergisinden kesmişti. Yan yana güzel durduklarını düşünürdü. Sigarasından yeni bir nefes alıp havaya savurdu. Teybin düğmesine bastı. Radiohead çalmaya başlayınca keyiflendi. Faturaları düzenli ödeme huyları olmadığından elektrik neredeyse hep kesikti. Ama o gün değil. Bodruma inip mührü açması ve çarpılmadan iki kalın kabloyu dikkatle birbirine bağlaması gerekmecekti. "Şanslı günümdeyim" diye düşündü.

Gerinip salona geçti. Duvarları 90 değil yaklaşık 70 derecelik açıyla birleştigiinden, evin kedili sokağa bakan köşesi optik illüzyon gösterisi gibiydi. Sokağın köşesindeki eskiciden alınan kanep ve Selim'in amfisiyle burayı gitar köşesi yapmışlardı. Henüz kimsenin gitar çalmadığı gitar köşesinin yanındaki kapıdan mutfağa ve banyoya geçiliyordu. Banyodaki şofben kafasına göre çalışıyor, çoğu zaman soğuk duşla güne başlıyorlardı. Neyse ki ev sıcaktı. Yüz yıl kadar önce inşa edilmiş apartmanın yüksek tavanlı geniş daireleri sonradan eklenmiş kaloriferlerle güçbela ısınmaya çalışırken, Selimlerin alçak tavanlı küçük dairesinin böyle bir sorunu yoktu. Sobanın hâlâ popüler bir ısınma biçimi olduğu 90'ların Cihangir'inde sıcak bir ev saray sayılırdı.

Sigaradan bir nefes daha aldı, dumanı üflerken alışkanlıkla kumru yuvasını kontrol etti. Mutfak penceresinden görünen bacanın dibinde, apartman boşluğuna bakan çıkıntıya kondu-
rulmuş bu yuvaya periskoptan çatıya çıkarak düzenli ekmek bırakıyorlardı. Kumruların keyfi yerindeydi. Selim'in en sevdiği yerdi çatıdaki bacanın yanı. Oraya çıktığında Marmara Denizi'ni ve Boğaz'ı rahatça görebildiği bir açıklık olduğunu keşfetmişti. Bacaya yaslanıp bir sigara yakar, vapurların arkalarında köpük-
lü izler bırakarak yaptığı manevraları, denizin üzerindeki ka-
labalığı, keşfedilmeyi bekleyen uzak bir diyar olarak gördüğü Adalar'ın silüetini hayret ve iyimserlikle izlerdi.

Beyoğlu'nu seviyordu. Burada her tür insana yer vardı. Elbet-
te bir 1967 yılı San Francisco'sunun özgürlük kriterleri söz konu-
su değildi ama zaten Türkiye'de uzun saçlı erkeklere ibne ya da
satanist, yalnız yaşayan kadınlara orospu denmemesi, açık fikirli
kabul edilmek için yeterliydi. Beyoğlu'nda herkes adıyla çağırı-
lıyordu. Orospuya orospu, pezevenge pezevenk, göte göt, hırsı-
za hırsız, katile katil denmesi dürüstçe geliyordu Selim'e. Kimse
kimseyi yargılamıyordu. En azından sıfatlar doğru kullanılıyor-
du. Her şeyi açıkça ifade ediyor, sonuçlarına da katlanıyordunuz.

Periskobun camından içeri giren zayıf ışık odayı aydınlatma-
ya çalışırken yokuşu tırmanan arabanın sürücüsü vitesi küçültüp
gaza abandı. Ürken kumrular kanatlanıp uçtular, Basçı'nın oda-
sından bir homurdanma yükseldi. Buzdolabını açtı, içecek bir şey
aradı. Yarısı yenmiş dilli kaşarlı, bir adet yumurta ve biraya bir
süre boş boş baktı. Tezgâhta duran bardağa musluktan su doldu-
rup bir yudum aldı. Ağır klor tadı ağzına yayılırken sesi duydu:

"Sabahları klorlu su içerek mi ayılıyorsun?"

Hâlâ ayılmaya çalışan birinin ifadesizliğiyle arkasını döndü.
Göz göze geldiler. Verecek bir yanıt bulamadı. Yatağında, sa-
londa, Basçı'nın odasında, banyoda ya da mutfakta tanımadığı
insanlarla karşılaşmak alışılmadık bir durum değildi. *Kim bilir*

Bir rock yıldızının ani kayboluşu, geçmişin kapılarını yeniden aralar. Geride kalanlar sadece birkaç defter, kaset ve yarım kalmış hikâyelerdir.

Defterlerde yazanlar, 90'ların Beyoğlu'sunun canlı ve dağınık ruhunu taşır: pavyondan bozma barlarda çalınan şarkılar, dostlukla ve inatla ayakta durmaya çalışan gençler, tost kokulu sabahlar, her şeye rağmen kurulan hayaller... Ve tüm bunların ortasında, leopar desenli gömleğiyle sahneye çıkan Selim.

Bu roman, hem bir kayboluşun peşindeki yolculuk hem de çoktan değişmiş bir şehre yazılmış ağıttır. *Leopar Selim*'in *Son Günü*, okuru artık geri dönmesi mümkün olmayan bir İstanbul'a götürüyor.

QR kodu okutunuz		Özellik fiyatı yerine	teşviye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 360

Sıra no: 4479	ISBN 978-625-5663-20-5	
		Dağın Kitap
9 786255 683205		